

leder op zijn beurt, schat!

(Take a number, darling)

Komedie in drie bedrijven

door

JACK SHARKEY

vertaling

Jan Hulsegge

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

(Grimas Theatergrime verkoop)

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **IEDER OP ZIJN BEURT, SCHAT! - TAKE A NUMBER, DARLING** gaan opvoeren, dienen in alle program-maboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **JACK SHARKEY** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de letter-grootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **6** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Duncan Latimer - een vermaard concertpianist.

Ellen Latimer - zijn vrouw, een populaire tv ster.

Gladys Nurmy - hun public relations vertegenwoordiger.

Bill Rutledge - commandant, US Navy, Duncan's beste vriend.

Bart Madden - verslaggever van een roddel tijdschrift.

Ilona Valdez - een bezoeker uit Valencia.

Tijd van handeling: Heden, het midden van een milde Novembermaand.

Plaats van handeling: Het penthouse van de Latimers in Manhattan.

Het eerste bedrijf: Vrijdagmorgen, ongeveer tien uur.

Het tweede bedrijf: Aansluitend.

Het derde bedrijf: Aansluitend.

DECOR:

Het decor is de lichte vrolijke woonkamer van het penthouse van Duncan en Ellen Latimer. Voor links staat een bank met daarvoor een salontafel. Achter links is een doorloop naar de keuken. Tegen de achterwand links staat een eettafel met vier stoelen (vlak naast de doorloop). Boven de tafel hangt een groot -minstens levensgroot- portret van een Spaans meisje in een eenvoudige jurk in danshouding. Het is een oogverblindende schoonheid met castagnetten in de hand. Rechts naast de tafel is de deur van een privé lift; het is een gewone draaideur, geen schuifdeur. De deur kan uiteraard niet geopend worden als de lift niet op het niveau van het penthouse is. De deur kan vanuit de kamer met een kruk geopend worden maar vanuit de lift kan ze alleen maar met een sleutel worden geopend. Boven de deur is een waarschuwingslicht en een bel: als de lift op de verdieping aankomt gaat de bel en begint het licht te knipperen. Het geluid van de bel is jammer genoeg 'n korte schelle "toink!", zoiets als wanneer men met een klein hamertje op een houten latje van een xylofoon slaat. Hoewel het geluid kort is, klinkt het hard, scherp en is gemakkelijk te horen. De mensen die in de buurt zijn reageren er geïrriteerd op en laten duidelijk merken dat ze het onplezierig vinden. (als in de aanwijzingen "BEL" staat wordt dit licht en geluid bedoeld) Naast de lift zit de oproepknop voor de lift. Hiernaast en een beetje naar achteren is het begin van een trap die in twee delen om de liftkoker heen loopt naar een slaapkamer op de volgende verdieping. Hiernaast is een groot schuin geplaatst raam (dus naar ongeveer midden rechts) waardoor de skyline van New York is te zien. Naast het raam hangen overgordijnen die dichtgetrokken kunnen worden. Buiten het raam is een brede bakstenen vensterbank waarvoor een kleine tafel met tijdschriften staat. Op de voorgrond rechts staat een piano met een pianobankje. Op de piano staat een telefoon. Geheel vooraan rechts is een doorloop naar 'n dienstbodenkamer. Ongeveer in het midden front staat een flinke salontafel met aan weerszijden een fauteuil met front naar de zaal. Zittend in deze fauteuils kan men naar een (denkbeeldig) tv toestel kijken dat aan de rand van het toneel staat. De "knoppen" van het toestel zijn te bedienen door vanuit de fauteuils voorover te leunen. De fauteuils zijn laag en nemen een deel van het uitzicht op de deur van de lift weg. De algemene inrichting is bepaald niet extravagant maar smaakvol en duur.

EERSTE BEDRIJF

Het is vrijdagmorgen 10 uur op een zachte zonnige dag in november. De gordijnen zijn open en de kamer is warm en licht. Duncan Latimer draagt slippers en heeft een ochtendjas over zijn pyjama aan. Hij zit in de rechter fauteuil en kijkt tv terwijl hij koffie zit te drinken. Hij kijkt meer vanuit zakelijke interesse dan voor zijn plezier naar het programma waar ook de zaal de tekst van kan verstaan vanaf het moment dat het doek open gaat.

De stem van ELLEN (*op de tv. Snikken en over emotioneel*): Oh, Carlton, Carlton, waarom heb je het me niet verteld? Na al die jaren, na al die kinderen zeg je ineens dat je van iemand anders houdt!....

Bel; Duncan staat op en gaat, zonder zijn blik van de tv af te wenden, naar de deur van de lift. Hij opent de deur om Gladys binnen te laten. Zij is een muisachtige vrouw van onbepaalde leeftijd. Ze heeft een hoed op die nergens naar staat, heeft een tasje met de krant in de ene hand en een koffer in de andere. Ze draagt een lichte mantel; ze wil wat zeggen maar Duncan legt zijn vinger op de lippen om haar te laten zwijgen, en gaat zonder zijn hoofd af te wenden terug naar zijn stoel en de koffie terwijl de liftdeur achter Gladys dichtvalt. Gladys zet de koffer op de grond rechts van de eettafel en legt het tasje, de krant en haar mantel op de tafel terwijl ook zij gefascineerd naar de tv kijkt. De woorden wekken bij haar kennelijk geen enkele emotie op. De tekst is uiteraard tijdens de handelingen gewoon doorgegaan.

..... Ik kan niet geloven dat het waar is! Niet na alles wat wij voor elkaar betekend hebben! Oh, Carlton, hoe kom je! Wie... wie is het? Ken ik haar? Nee, zeg het niet, ik wil het niet weten. Maar.... wacht.... dat is niet waar. Ik wil het wel weten. Ik ben... bang om het te horen! Misschien is het beter dat ik het niet weet! En toch.... ik voel.... dat ik het weet! Maar... zeg iets.... zeg toch iets.... sta daar niet zo naar me te kijken....! (*trieste orgelmuziek komt op*)

Stem van omroeper (*op de tv over de muziek heen*): Blijf kijken, na de boodschappen komen we bij u terug. (*Duncan leunt onmiddellijk voorover en zet het geluid zachter*)

Gladys (*borstelt haar haar bij de slapen met de handen wat op terwijl Duncan naar de keuken gaat met zijn koffiekop*): Ik heb haar op de dag dat ze met hem trouwde al gezegd dat Carlton een schoft was.

Duncan (*af naar de keuken*): Maar de schoft ziet er goed uit. (*achter*) Heb je kaartjes kunnen krijgen?

Gladys: Ja hoor. *(haalt het tasje onder haar jas weg en pakt er een lange enveloppe uit)* Vliegtickets, hotel reserveringen, alles. Een heerlijke week in zonnig San Juan. Als er geen orkaan of revolutie is, zullen jullie een fantastische vakantie hebben. *(terwijl Duncan weer uit de keuken komt met een verse kop koffie, gaat zij naar de tv)* Oh! Ik denk dat de reclame voorbij is! *(ze draait het volume van het geluid weer hoger en blijft voor het toestel staan. Duncan gaat naast haar staan om te kijken)*

De stem van ELLEN *(op de tv)*: Alsjeblieft, Carlton, alsjeblieft! Ik zal alles doen wat je maar wilt! Alles! Maar... laat me niet alleen! Speel geen spelletje met me. Ik hou van je! *(orgel muziek komt op)*

Stem van omroeper *(op de tv over de muziek heen)*: Wat zal Carlton zeggen? Wat kan hij zeggen? Hoe kan hij haar vertellen wat de werkelijke reden is dat hij haar wil verlaten? Kijk volgende week maandag en u hoort de antwoorden op deze en andere indringende vragen in de volgende aflevering van.... "Lust of liefde"....

Duncan *(als de orgelmuziek weer opkomt, zet hij de tv met een opgeluchte beweging af)*: Ik ben blij dat Ellen thuis anders is! Ik zou er geen woord tussen krijgen!

Gladys: Zou het een schending van de beroepsethiek zijn als je me iets vertelde?

Duncan: Misschien, wat wil je weten?

Gladys: Krijgt Carlton eigenlijk ooit de kans om haar vraag te beantwoorden?

Duncan: Geen idee. Hij staat al drie sub-plots in een soort shocktoestand naar haar te kijken, terwijl zij probeert te bedenken of ze nu wel of niet de naam van die andere vrouw wil horen. Ik heb begrepen dat hij bij de opnames van vandaag zijn mond open mag doen, maar zij geeft hem een klap in zijn gezicht en rent weg.

Gladys: Naar een heerlijke week in zonnig San Juan!

Duncan *(haalt de schouders op en drinkt een slok koffie)*: Het was de enige manier die de schrijvers konden bedenken om Ellen een week vrij te geven.

Gladys: Die arme huisvrouwen. De hele natie zal een hele lange week nagelbijtend Ellen Latimer op het scherm moeten missen.

Duncan *(drinkt het kopje leeg en zet het weg)*: Laat ze maar lijden. Ellen heeft vakantie nodig.... en ik ook! *(ziet dat ze de krant heeft meegebracht)* Hé, is dat de Times? *(steekt zijn hand uit, maar zij gaat een stapje achteruit)* Wat is er aan de hand.....?

Gladys: Duncan. Luister. Je bent een geweldig pianist. De hele wereld is daar van overtuigd. Het publiek gaf je gisteren drie open doekjes.

Duncan: Geef die krant eens hier.

Gladys: Je zou het eerlijk gezegd niet moeten lezen. Ik bedoel, wat weet de Times er nu van?

Duncan: Het is die mazurka van Chopin, hè? Geef eens hier..!

Gladys (*probeert weg te komen*): Duncan, duizenden mensen aanbidden je. Moet jij je nu nog iets aantrekken van één criticus.... (ze stopt als hij haar de krant uit de handen trekt en naar de kunstbriek begint te zoeken) Oké, lees het dan maar. Let maar niet op mij. Ik ben alleen maar jouw PR agent.

Duncan (*leest snel door het artikel, verfrommelt de krant en gooit de prop op tafel*): Nu, dat is het dan wel, hè!

Gladys: Doe niet zo mal. Eén enkele opmerking....

Duncan: Gladys, ik heb gisteren negen moeilijke klassieke stukken gespeeld. Acht zonder ook maar één foutje. Maar denk je dat de Times schrijft over de volmaaktheid van die acht? Ben je gek! (*beweegt zijn vingers en kijkt er naar*) Ik vraag me af of ik artritis begin te krijgen.

Gladys: Nu, als dat het geval is kun je nog altijd een baantje krijgen op een rivierboot op de Mississippi en Stephen Foster spelen.

Duncan: Je weet niet wat je zegt. Stephen Foster is moeilijker dan Chopin! Iedereen kent iedere noot! (*gaat naar de trap*) Ik ga me aankleden! (*blijft onderaan de trap staan*) Als je de waarheid wilt weten, het komt door die verrekte piano!

Gladys (*kijkt naar de piano*): Dat ding heeft acht en tachtig toetsen en wordt één keer in de maand gestemd. Wat mankeert er aan?

Duncan: Een jeep heeft vier wielen! Zal ik onze Lincoln Continental inruilen?

Gladys (*oprecht nieuwsgierig*): Maken ze dan nog jeeps?

Duncan: Wie kan dat nu wat schelen!

Gladys: Je weet maar nooit. (*Duncan wil wat zeggen, maar doet zijn mond weer dicht en gaat de trap op; de telefoon gaat. Gladys neemt op*) Hallo?.... Het Spaanse consulaat? Nee, dan moet u een verkeerd nummer gedraaid hebben..... Oh, u bent het Spaanse consulaat! Mooi, buenas dias! Wacht, wacht, dat is het enige Spaans dat ik ken. Spreekt u Engels..... Uh-huh..... U stuurt wie hierheen?..... (*kijkt om zich heen en grabbelt in het rond*) Ja, ik heb het opgeschreven..... of beter: ik zal het opschrijven als ik een potlood te pakken heb..... Maar kunt u me niet zeggen wat dit allemaal betekent? Meneer Latimer heeft het op het moment erg druk en wil misschien niet..... Goed.... Ik zal het hem zeggen. Ja..... (*wil nog wat zeggen maar de andere kant heeft kennelijk opgehangen; haalt de schouders op, legt de telefoon neer en gaat naar haar tasje op de tafel*) Er moet hier toch ergens een potlood zijn.

Bel; Gladys kijkt op, legt haar tasje neer; de deur gaat open en Ellen Latimer komt binnen terwijl ze de sleutel uit de deur haalt; ze is een paar jaar jonger dan Duncan, ziet er goed uit, is gekleed in een strak mantelpakje en een beetje opgewonden.

Ellen: Gladys! Ik ben blij dat je er bent! Heb je vijftig dollar voor me?

Gladys: Zou je erg blij zijn als ik nee zei? (*Ellen kijkt haar aan en zij trekt zich terug*) Oké-oké, natuurlijk wel... (*begint in haar tasje te rommelen en haalt er een aantal verfrommelde biljetten uit*) Binnenkort moet je toch eens een keer over je hart strijken en één of andere portefeuille voor me kopen. Ik haal regelmatig de kleenex en mijn geld door elkaar. (*geeft Ellen een handvol bankbiljetten*) Heb je je neus wel eens in een briefje van tien gesnoten? (*doet het tasje weer dicht, denkt weer aan de telefoon en begint weer te zoeken*) Zeg, heb jij toevallig een potlood bij je? Die Spanjaarden praten zo snel dat ik niet weet of ze antwoord geven of werkwoorden vervoegen!

Ellen: Waar heb je het in vredesnaam over?

Gladys (*vindt nog een biljet, haalt het uit het tasje, sluit het tasje en legt het weer op tafel*): Geen flauw idee. Het kan niet over paspoorten gaan. Ik bedoel, San Juan hoort niet meer bij Spanje.... dat wil zeggen, ik heb de laatste nieuwsberichten niet gehoord. (*geeft het bankbiljet aan Ellen*)

Ellen: Dank je, Gladys. Ik geef je maandag het geld wel terug....

Gladys: Maandag ben je niet hier. Tenzij de vlucht naar Puerto Rico terugkomt zonder tussenlanding.

Ellen: Oh ja, dat is waar ook. Ik ben zo opgejaagd door dat gejakker met de laatste opnames... Oh ja, dat is waar ook, ik heb haast! (*grijpt de deurklink; de deur gaat niet open; zucht en duwt op de knop*) Je zou zweren dat er duivelse krachten in dit gebouw zitten die hun dagen slijten met het oproepen van de lift op het moment dat ik haast heb.

Gladys: Nu, luister, zolang je toch moet wachten... Ik heb nog een paar vragen....

Ellen (*blijft op de oproepknop duwen, draait zich half om*): Hmmm?

Gladys: De onbelangrijke vraag is, wat moet je hier tijdens je werkuren?

Ellen: En de belangrijke vraag....?

Gladys: Heb je Carlton voor altijd verlaten?

Ellen: Wie geeft er nu wat om die stomme serie?

Gladys: Welke vraag ben je aan het beantwoorden?

Ellen: Gladys, de enige reden dat ik hier tijdens de werkuren ben, is omdat we de opnames vroeg klaar willen hebben, en omdat ik ontdekt heb dat de cast een afscheidsfeestje voor me wil bouwen en dat betekent dat ik op zijn minst één rondje zal moeten geven. Vandaar

de lening van vijftig dollar. En wat Carlton betreft, op het moment dat ik weer in de studio ben, stap ik voor de camera's, geef hem een mep in zijn gezicht en sla de deur achter me dicht.

Gladys: En wat doet Carlton?

Ellen: Zijn tanden oprapen, denk ik.

Gladys: Ellen!

Ellen: Nou ja. Goed, ze faden uit op de gesloten deur. (*dit doet er haar aan denken nog eens op de knop te duwen*) Ik dacht dat het oprapen van zijn tanden veel meer het echte leven was, maar de schrijvers waren het niet met me eens.

Gladys: Dat is het hele probleem met die serie, geen realisme.

Ellen: Gladys! "Lust of liefde" is naar het echte leven geschreven.

Gladys: Je maakt een grapje! Brandstichting, ontrouw, buitenechtelijke zwangerschappen, waanzin, moord, mysterieuze bezoekers, geheugenverlies, oplichting en zo nu en dan een inval door de politie en dat allemaal in één mensenleven?

Ellen: Nu ja.... dat is wel wat veel om allemaal in een aflevering van een half uur te proppen.... (*aarzelt even, zegt dan met een effen gezicht*) En het is ondertussen uren geleden dat ik dat gekke telefoontje kreeg....!

Gladys (*neemt haar serieus, zegt hoopvol*): Oh jeetje! Was het van Mysterie Magazine?

Ellen: Gladys, ik maakt maar een gr..... (*stopt als ze bedenkt wat er gezegd is; dan ongemakkelijk*) Je wilt toch niet zeggen dat je iemand verwacht....?! Maak alsjeblieft de laatste jaren van deze angstige vrouw niet nog moeilijker en zeg nee!

Gladys: Eh. Nu ja, om eerlijk te zijn heb ik vergeten het je te zeggen, maar laatst heeft die man gebeld en....

Ellen: Gladys! Het is niet waar! Niet van Mysterie Magazine?! Ze villen me levend! Ben je vergeten wat er met Harvey Spoonbill is gebeurd?

Gladys: Wie is in vredesnaam Harvey Spoonbill?

Ellen (*tikt Gladys zachtjes met de wijsvinger op de borst, zodat ze langzaam stapje voor stapje terug doet naar de bank met Ellen achter haar aan*): De eerwaarde dokter Harvey Spoonbill was één van de meest vriendelijke oude heren op deze planeet.... een keurig echtgenoot, een voorbeeldige vader, een steunpilaar van morele rechtschapenheid, alles wat je maar wilt. Dan stuurt op zekere dag Mysterie Magazine een verslaggever....

Gladys (*ze is zover achteruit gegaan dat de salontafel in haar knieën duwt en ze gaat zitten*): Ik denk dat ik dit verhaal helemaal niet wil horen....

Ellen: Te laat, je krijgt het van A tot Z! Voordat het eerste uur van het

interview voorbij was, had de verslaggever al boven water dat de zogenaamde vrouw en dochters van Harvey eigenlijk een troep exotische danseressen was, die via afpersing zijn huis waren binnengekomen omdat ze hem hadden verteld dat ze zijn crimineel verleden als zwarte handelaar in oorlog aan de grote klok zouden hangen.....

Gladys (*leunt achterover terwijl Ellen over haar heen buigt*): Oh hemeltje....

Ellen: plus het feit dat Harvey eigenlijk een stille drinker was en dat zijn trance en visioenen eigenlijk niks anders waren dan een pathologische vorm van delirium tremens....

Gladys: Oh jeetje....

Ellen: plus het buitengewoon interessante feit dat de fondsen die bijeen gebracht werden en die voor overzeese weeshuizen bestemd waren... in feite werden besteed aan de bouw van een gokpaleis in het hartje van Manhattan.

Gladys: Oh, nee.... (*valt ruggelings op de tafel met haar hoofd op de bank*)

Ellen (*gaat rechtop staan nu ze haar ergernis kwijt is*): Het laatste wat we van Harvey hebben gezien is dat hij met een veeboot naar Argentinië vertrok en dat een stel opgewonden belastingbetalers achter hem aan zaten.

Gladys: Belastingbetalers? (*krabbelt weer overeind*) Waarom waren die dan kwaad?

Ellen (*haalt de schouders op omdat voor haar de kous af is*): Nu, het was tenslotte een non profit organisatie waar ze geld in hadden gestopt. Of niet soms? (*gaat weer naar de deur*) Oh, schiet toch eens op, stomme lift!

Gladys (*gaat staan en loopt naar Ellen*): Oké. Oké, ik ben het met je eens dat het blad een gevaarlijke manier van schrijven heeft, maar je vergeet een kleinigheidje, Ellen....

Ellen (*slaat op de knop en draait zich dan nieuwsgierig om*): En wat mag dat dan wel zijn?

Gladys: Harvey Spoonbill had wat te verbergen. Jij niet. En zelfs Mysterie Magazine kan niet met modder gooien als er geen modder is.

Ellen (*draait zich om zodat Gladys haar bezorgde uitdrukking niet kan zien*): Eh.... nee..... natuurlijk niet! (*bel; ze gaat de lift in*) Luister, ik heb er een hekel aan om zo weg te rennen, maar de hele bende staat in de studio op me te wachten, en....

Gladys: Oh wacht! Dat moet je nog weten. De Times heeft Duncan kapot gemaakt.

Ellen (*aarzelt in de lift en houdt de deur open*): Erg?

Gladys: Nu ja, ze zeiden niet precies, 'de man met de knakworstvingers heeft Chopin vermoord!' maar je weet hoe gevoelig je echtgenoot is.....

Ellen: De mazurka, het was de mazurka, hè?

Gladys: Je hebt het dus gehoord.

Ellen: Wie niet! Ik dacht dat hij het volgende akkoord nooit aan zou slaan! Arme Duncan. Hij zegt altijd dat een kind van drie die mazurka kan spelen. Daarom doet hij hem ook als toegift. Aan het eind van de avond is hij gewoon te moe om nog wat moeilijks te spelen.

Gladys: Oh, mensenlief. Zeg zoiets nooit tegen een verslaggever!

Ellen: Klinkt het dan zo slecht?

Gladys: Het klinkt goed genoeg. Maar de gedrukte tekst heeft jouw liefdevolle intonatie er niet bij. Misschien kan ik het maar beter afzeggen.

Ellen: Nee. Nee, daar is het nu te laat voor. Kun je je de koppen al voorstellen: "Is Ellen Latimer bang geworden?" Nee, je hebt gezegd dat ik met die verslaggever moet praten, dan moet het maar gebeuren ook.

Gladys: Ellen, als het te veel gevraagd is.....

Ellen: Maak je maar geen zorgen, ik sla me er wel door.... oh hemel, zo laat al. Ik moet er echt vandoor.

Gladys: En als die verslaggever komt?

Ellen: Nu ja.... ik denk dat je hem beter niet weg kunt sturen, maar.... als je kunt.... laat Duncan dan in hemelsnaam niet merken wat hij wil, voordat hij weer wat gekalmeerd is over die mazurka!

Gladys: Komt voor de bakker.

Ellen (*kijkt even heen en weer*): Heb ik echt niks vergeten?

Gladys: Misschien is het verstandig dat geld in je zak te steken dan het in de hand te houden. Je hoeft de New Yorkse boefjes nu ook niet de rode vlag voor te houden.

Ellen (*stopt het geld haastig in haar mantelzak*): Je hebt gelijk. Oh, de tickets en de reserveringen! Heb jij....?

Gladys: Je man had ze veilig in zijn hand toen hij de trap opging om zich te kleden. Je trip is helemaal geregeld als hij ze niet heeft meegenomen onder de douche. (*Duncan komt gekleed in een gemakkelijke broek, een sweater en sloffen de trap af*)

Ellen (*nog steeds in de lift*): Oh, hai, lieveling!

Duncan (*verbaasd haar hier te zien*): Ellen...?

Ellen: Heb je een douche genomen?

Duncan (*snapt het niet*): Nee....?

Ellen: Mooi. Dag schat! (*doet de deur dicht en is verdwenen*) Duncan (*trekt de wenkbrauwen op, draait zich om*): Gladys.....

Gladys (*pakt haar koffer, mantel e.d. bij elkaar*): Nee.

Duncan: Wat nee?

Gladys (*gaat met haar armen vol naar de trap*): Nee, ik ga niet uitleggen wat je vrouw daarmee bedoelde.

Duncan: Ben jij van plan me hier achter te laten met het idee dat mijn vrouw zojuist is weggelopen omdat ik niet onder de douche ben geweest?

Gladys: Dat klopt. En dat is een veel opwindender idee dan de waarheid. (*begint de trap op te gaan*)

Duncan: Gladys, als het niet al te persoonlijk is.... waarom ga je naar mijn slaapkamer.

Gladys: Ik kan het niet langer verborgen houden, Duncan. Neem me, ik ben de jouwe.

Duncan (*trapt er niet in, vooral niet omdat zij het zonder enige emotie gezegd heeft en de trap blijft oplopen*): Straks. Ik moet eerst die mazurka nog eens oefenen.

Gladys (*draait zich om op de trap en kijkt naar hem terwijl hij naar de piano gaat*): Tussen twee haakjes, als je het werkelijk weten wilt. De werkelijke reden dat ik naar boven ga, is het feit dat ik je huisbewaarder ben voor de komende acht dagen. Of was je dat al weer vergeten?

Duncan (*blijft in de war gebracht bij de piano staan en kijkt haar aan*): Maar Gladys.....

Gladys: Je was het niet echt vergeten, hè? Er moet toch iemand hier zijn om de telefoon op te nemen, de fanmail te behandelen, inbrekers weg te jagen.....! Terwijl jij en Ellen ondertussen in het zonnige San Juan.....

Duncan: Ja-ja, dat stuk herinner ik me wel, maar wat ik graag wil weten is, waarom ga jij naar onze slaapkamer terwijl er een schitterende gastenkamer met alles er op en er aan op je ligt te wachten. (*maakt een gebaar naar rechts*)

Gladys: Omdat het een drukke week is geweest en de grote slaapkamer een marmeren Romeins bad heeft met een ingebouwde parfum verstuiver, terwijl de logeerkamer - de vroegere opbergkast- een gegalvaniseerde koeiendouche heeft met een uitzicht op de duiven op het dak van de burens. Ik wil met alle plezier in de logeerkamer slapen -als het donker is en ik de duiven niet kan zien- maar dit vermoeide oude lichaam heeft behoefte aan de glorie van het oude Rome.

Duncan: Waarom zeg je niet gewoon als ieder ander dat je een bad gaat nemen?

Gladys: Hoe kun jij weten dat ik een bad neem als ieder ander? (*gaat opgewekt de trap op en verdwijnt uit het gezicht*) Duncan (*roept haar na*): Je bent onze laatste Romeinse orgie zeker vergeten! (*gaat op de*

bank zitten met het gezicht naar de piano, maar blijft naar haar roepen)
Je had ons best kunnen vertellen dat die druiven het hele bad zouden verkleuren!

Gladys (*achter*): Oh, waren het echte druiven. Geen wonder dat ze niet wilden schuimen!

Duncan (*lacht, draait zijn hoofd weer naar de piano, zakt in elkaar als hij zich bedenkt dat dit het moment van de waarheid is; hij houdt zijn vingers voor zijn gezicht, zucht en praat tegen zijn vingers*): Oké jongens, daar gaan we dan! (*draait ze naar de toetsen, haalt diep adem en speelt de eerste drie maten van Chopin's Mazurka in B groot, pauzeert, wil verder gaan maar merkt dat het niet gaat*) Oh oh! (*praat weer tegen zijn vingers, dit keer ernstiger*) Luister, een geintje is leuk, maar nu moet er gewerkt worden! (*begint opnieuw en loopt weer vast*) Wacht. Kalm blijven Duncan Latimer, je werkt jezelf in een kramp. (*tegen de vingers*) Vooruit jongens, dat was om in te rijden. Vooruit nou! Speel de mazurka! (*zelfde drie maten, zelfde probleem; hij blijft in gedachten zitten; legt de vingers licht op de toetsen, haalt diep adem, gaat rechtop zitten en..... begint Camptown Races van Stephen Foster te spelen; Bel*) Gered! (*staat direct op en gaat naar de lift, opent de deur, en springt bijna op van blijdschap als Bill Rutledge binnenkomt. Bill is ongeveer even oud als Duncan, hij ziet er goed uit en piekfijn gekleed in het uniform van een commandant van de US marine. Hij heeft een koffer bij zich en een zwaar maar niet erg groot pakje*) Bill Rutledge!

Bill (*zet zijn koffer neer, maar houdt het pakje in de linkerhand*): Duncan, ouwe schuinsmarcheerder! (*het gebruikelijke gedoe van handen schudden, elkaar op de schouders slaan enz.*)

Duncan: Hé!

Bill: Hé!

Duncan: Wat moet jij verdorie in New York?

Bill: Ik moest een tussenlanding maken. Ik ben twee dagen in de stad voordat ik naar Europa vlieg om weer aan boord te gaan.

Duncan: Heb ik van mijn leven! Hé, laat me je eens goed bekijken! Bill, ik zou zweren dat je er geen dag ouder uitziet als.... als... hoe lang is dat nu al weer geleden?

Bill: Op zijn minst vijf jaar. De marine is veel veranderd sinds jij weg bent.

Duncan: Denk maar niet dat de regering niet dankbaar is. Hé, waar logeer je?

Bill: Hier.

Duncan (*blij*): Meen je dat echt...?

Bill: Nu ja, je blijft maar schrijven dat als ik ooit in de stad ben....

Duncan: Wanneer heb ik dat geschreven?

Bill: Vijf jaar geleden.

Duncan: Moet je nu echt alles geloven wat ik zeg? *(grijpt de koffer)* Hier, geef mij die! Ik zal hem in de dienstbodenkamer zetten. *(gaat naar de doorgang bij de piano)*

Bill: En als ik haar type niet ben?

Duncan *(blijft voor de doorgang staan)*: Vraag me niet waarom, maar alle grote appartementen in New York hebben een dienstbodenkamer. Als ik een meid moest betalen kon ik dit appartement niet bekostigen! Maar het is een geweldige logeerkamer: Klein, maar benauwd. *(gaat af terwijl hij doorpraat)* Wat zit er in dat pakje?

Bill: Een soort verlaat huwelijkscadeau voor je vrouw. *(legt zijn pet op de piano, trekt jas en stropdas uit en hangt ze tijdens de volgende tekst netjes over de leunstoel rechts)*

Duncan *(achter, gemaakt)*: Oh Bill, dat was toch niet nodig! Waar is het mijne?

Bill: Het is voor jullie beiden: Zij krijgt het cadeau en jij hebt er plezier van.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto